

ՏՐՏՄՈՒԹԵԱՆ ՄԵՀԵԱՆ

Մայրաքաղաքի մեհեան մ'էր շատ հին,
 Երեւան բերուած պեղումով ահեղ,
 Երբ կ'իջնէր բահին հարուածն ամէն հեղ,
 Ի խորոց կու լար դարերու ոգին:

Ես միայն գիտեմ անոր տեղն հիմա,
 Որուն կ'երթըցուի լուսնակին լոյսով,
 Մինակ կ'ըլլամ միշտ ճանապարհին գով,
 Ու գինովնալէ՛ն այդ լոյսով հինայ:

Մոմ մը կ'ունենամ ձեռքրս, չըվառուած, —
 Երազ որ կայծէն պիտի հալի վաղ,
 Ու հատիկ մը խունկ, — թուխ բի՛ւր մը նըլաղ,
 Ուր կ'արտօսրանայ մորմոքն անաստուած:

Երկար ճամբայէն թոյրով արծաթի՝
 Մանուկ լրութիւնն ինձ հետ կ'ընթանայ,
 Եւ որպէս զի շուրջն հեշտիւ մըթանայ՝
 Իր վիշտին ամպէն սիրաբա կը ցաթի...:

Ու կիսակործան մեհեանին մօտիկ
 Կը հասնիմ յոգնած. կ'ահաբեկէ զիս
 Մարտահար մինչեւ ծայրերը մագիս՝
 Ուրուականն անոր, իբրեւ քալող դիք:

Կը վառեմ մոմիս վարսը նրբահոտ, —
 Աղօթքէս առաջ՝ աղօ՛թք անբարբառ,
 Բոցին վրայ կ'այրեմ խունկըս յամբարար,
 Ու ես արիւնտտ պատարագ մ'եմ հող:

Սակայն, չեմ կըրնար, չե՛մ կըրնար երբեք
 Աղօթել երկար. բառեր գիտեմ լոկ,
 — Դըժոխք, սէր կամ վիշտ . . . յետոյ սիրտ մ'անոք.
 Վերջացաւ արդէն, զերդ շող կիսաբեկ:

Ձանգակատունն եմ տօն օրուան կարծես՝
 Իր ղօղանջներէն վանքն ի վար ինկած,
 Ցայգն իմ աբեղաս շուրթով լրտակաց.
 — Ու վիհի մը չափ կը վախնամ անծէս:

Շիջաւ կարմիր մոմն ու խունկը մեռաւ.
 Մոնա՛գ որ սէրէն կը վառի յանկարծ՝
 Ջահ մըն եմ հիմա մութին մէջ արծարծ,
 Ուր մերկ աղջիկներ զիս կ'ըմպեն տակաւ:

Հուսկ կ'երկըրպագեմ ինքնակամ, հըլու,
 Կիսափուլ մեհեանն ես եմ լուսնին տակ,
 Որ կը պաղատիմ ցայգէն անյատակ՝
 Ճամբա՛յ մը անծէս, սիրտէս փախչելու...:

Փարիզ

Ա.ՀԱՐՈՆ